



## Úr Jézus, segits!

„Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég...“ (Jel. 1. 8.)

Feszült esőnd. Sötétlő égen színekben tarkál gyilkos viharfelleg, melyből pillanatok alatt romboló orkán, szétesapó villámok pattannak ki. Milliárd kéz elhárító, mégis ökölboszorított állapotban emelkedik eléje. A viharzó ég színeit sokszínű arcok bágyadt fénye veri vissza. Népek sokasága pusztulástól tart, de pusztulást készít; bosszútól, mégis bosszút illeg; ítéletlől, pedig ítéletért, igazságszolgáltatásért sír. És készül a a mindenki vágya, mely egyúttal a mindenki féelme. Készül a nemzetek nagy összecsapása és romlása, felemelkedése egy irtózatos, végső pusztulásra.

Mit szól ehhez Ó? Mit szóljunk ehhez mi? Hangzik jobbról s éppen úgy balról: „Az utolsó idő!“ „Közel az Úr!“ „A végétélet jelei.“ „Nagy megpróbáltatások ideje“, — vagy: „Veszélyben Európa sorsa!“ Ó így szól: „Nemzet támad nemzet ellen, testvér testvért halálra adja.“

Szűzek ajkán elhal az ének, büszke ifjú fejek merednek révetegen agyontaposott utak mes-

gyéje felé. Apák, családjaikkal, anyák, gyermekeikkel félelmetes püsszegést hallatnak: megajdul újra elfelejtett leigázottak gyász-dala, ököibe szorul zsarnokok reszkető keze. Civilizált lehetőségek minden terméke rendelkezésül halmozódik milliós tömeg-mészárlásokra. Átokká válik a bölcsesége és minden haladottsága mechanikus korunknak, mely rideg, matematikai számitással oszítja, ontja nyomorúságok dagályát imádottai és ellenségei nyakába.

Korszakok fejlődéséről mi senk hitvány kezdetet, csodálatos jelent, végeredményben sikereken beláthatatlan dicső jövőt tárgyal. Tehetetlen, de élő anyag kiforrását mai embergeniuszokig, akikből a csodák minden mestere kikerül; állatember kicsiszolódását félítenné, lengő tündérékké. — sztárokká, gentlemanokká. Ez biológiánk fényoldala; csakhogy egyre nagyobbodó alakját miútfélelmebb árnyék kíséri, mely éppen olyan eleven és tehetséges, sőt alkalmas arra, hogy az egész

emberi nem fénylő azurját rejtelmeivel beborítsa és a mai viharfellegek munkájának és sikereinek kellő tápanyaggal szolgálhasson. Állandó az ellentét és a vita a két hatalmas útítárs között, de élválaszthatatlanok, mert frigyét köttek egymással és egymásból élnek. Gyakran folyik közöttük ilyenmü beszélgetés:

Ember (szív és elme): „Békét!“

Vihar (bún következménye): „Halált!“

Fény (az égből): „Békét, hogy édes legyen a halál!“

Arny (technika): „Halált, hogy édessé legyen az élet!“

És ha rászabadul az Emberre saját tehetsége, büszkesége, kitünlő haladottsága, az Arny ráborul, a vihar kitör, minek következményeképen az alkotó erő tehetetlenül vergődik mammutgépei gigászai hatalma előtt.

Oh, kezdet! Akár a paradicsomi, lágyan csicsergő pacsirtadalal, selymes hullóval, ahol az éther ringó szellőmain át felhőtlen égbolt szépsége tündöklött, biztalt; ártatlan gyermekkacaj ve-

szett el visszhang nélkül, árnyatlan bokrok törpülő messzeségében; vagy az egyéni: nagymanák reszkető térdéről, anyánk, apánk osztatlan szeretetének pogácsáit vándortarisznyánkba rakva, bizakodva indultunk el mesebeli tündérlakok felkeresésére, hittel csüngve egy nagy Pásztor védő, áldó szeretetén, aki nélkül nincs kezdet, nincs eszmény, amennyiben ő az eszmények és az igazi szépség világa, forrása.

„*En vagyok a kezdet... „az Alfa...“*

Miatta és Érette van minden ezen a világon. Az izzó Nap őt köszönti első sugarával. Szél, kőd, hó, jégeső hatalmáról beszél. Apró pillangókon, csacsogó paradicsommadarakon, páván, papagájon, ezernyi színben pompázó halakon, virágzónyeggel hintett réteken, kerteken ragyogó színek; növények pazar illata, hatalmas és nyomorék fák halk sugósára válaszul milliárd torokból tombolós madárénekek; tengerek bődületes dagályra, csillagvilágok szédítő útja, szelíd vagy dörgő szóval mind Néki szánta dícséretét, — mert ő a Kezdet.

## Amanda Smith,

egy Isten Lelkétől vezérelt néger nő tanúbizonyságai. (2. közlemény.)

Végre hazatértem.

Oh mennyit imádkoztam és bűjtöltem, újra imádkoztam, Bibliát olvastam és megint imádkoztam: a hold, a nap és a csillagokhoz. Ezt a tudatlanságomat a sátán még alátámasztotta. Ha esti imához térdelem le, ilyeneket mondogatott nekem:

— Ne keress tovább Istent, úgysem kellesz neki, mert nagyon bűnös vagy.

Azon gondolkoztam, hogy vajjon tudok-e olyasvalakit, aki nem vétkezett? A bűn fogalma előttem t. i. egyenlő volt az engedetlenséggel. Emlekezőtehetségemben kutattam, vajjon találko-e ott valakit, aki engedelmes volt? Egyszerre hallom:

— A nap az, ki Isten iránt engedelmes, mert helyét az égboltozaton állandóan megtartja, éppenúgy a hold, a csillagok és a szél is. Ezek mind hallgattak az Ur parancsára, tehát engedelmesek voltak.

Míg a gögös emberáradat önző, egyéni pályáját futja, tagadva Istent és feledve a Tőle eredő kezdetet és a teremtet világ nyög, vajúdik és szabadulását várja; nyomorúságos vándorok indulnak el a Golgotáig vezető útra, kipuhatolni eredetüket, megtudni végüket. Nem mennek Darwin és nagybecsű társaihoz, hanem egy száműzött Királyhoz, Aki mindig volt és mindent tud; aki, bármennyire száműzzék, van és örökké lesz. Utasainkat a gyalázat minden szennyével megdöböljék kínos útjukban. Sőt kivetik, bebörtönözik, megtépi és bolondokházába dugják őket, de egy csendes estén megnyílik a börtön és Valaki tovább vezeti őket; végre célhoz érnek és minden nyomorúságuk és bűnik tudatában Megváltójuk véres lábai elé hullanak. Itt lehull szemekről a hálgy, vállairól a teher, hogy új hálgyok képződjen szemeken és új terhek nyűgöző gondja mélyen megálázza őket. Itt hallották ször:

„*En vagyok a kezdet... „az Alfa...“*

A hálgy végett most még tü-

Imámat tehát azzal kezdtem: Oh nap, te sohasem követtél el bűnt, úgy mint én, mert helyedet az égboltozaton mindig megtartotad. Mondd meg, kérlek, Jézusnak, hogy én egy nyomorult bűnös vagyok.”

Látva azt, hogy a szél a fákat hogyan mozgatja ide-oda, következőkép beszéltem vele: „Oh szél, te nem vagy olyan bűnös, mint én; te állandóan engedelmeskedel Istennek: onnan-oda fujsz, ahová Ő parancsolja. Mondd meg Jézusnak, hogy én egy szegény bűnös vagyok.” Eppenúgy imádkoztam a hold és a csillagokhoz is.

1856 március 17-én történt. A könyhában a vasalódeszkán ilye gondolkoztam fentiek. Ekkor valaki elkezdett velem beszélgetni. (Tudom ki volt: az ördög.)

— Megtérésedért imádkoztál?

— Igen.

— Öszintén óhajod ezt?

— Igen.

— A legnagyobb komolysággal?

— Igen.

kör által és csak homályosan látanak, szavaik sokszor összefüggést nélkülözők, hiányosak; legszebb diadalmi énekiük is elveszik a günyölő tömeg hangorkánjában; mosolyukra bosszú, sírásokra kacaj a válasz. S bár ilyen gyalázatos a kezdet, mégis eltűnt életük sötét árnya, mert az élet lett árnynyá és az árnyék: reményességé. Bizakodva hiszik, hogy a sötétlő viharreégeken túl, a nap tiszta sugarai köszöntenek, mert Akivel kezdik, Azzal is végzik.

„*Az Omega... „...a Vég...“*

Mit mondjunk a végről, hörögő, szélütött, tehetetlenül vergődő alakok kimúlásáról, sárgult, kihült gyermektestekről, ifjak, leányok, anyák, apák tarkálló fejfájáról, tömegmészárlásban szétkaszált tagok közös temetéséről? Mit szóljunk egy rettentően közeledő Nagytemetés intermezzójához Afrika vadonjaiba vesző, tehetetlen féllbarok elhaló csatakiállításában, akikről elvenen húzzák le a barbárizmus bőrért s bár már közel az agónia, új bört: civilizmust ígérnek nekik?

Itt a Nagytemetés! A népek még néhány lépést tesznek vissza.

— Bibliát olvasol, bűtölsz és tényleg meg akarsz térni?

— Igen, uram, te tudod mindezeket, ismered szívemet, én igazán meg szeretnék térni.

— Nos — felelte a sátán —, ha Istennek szándékában lett volna téged megtéríteni, már rég megtette volna. Ő gyakran cselekszik. De Isten téged minden őszinte vágyad dacára sem térített meg.

— Úgy van.

— Hagyj fel tehát egészen e céltalan dologgal, Isten úgysem hallgat meg téged.

— Hm, — gondoltam magamban, legjobban teszem, ha elejtem e dolgot s egyszerűen belenyugszom mostani sorsomba.

Am ugyancsak e pillanatban egy halk hang egész tisztán mordia nekem:

— Imádkozál még egyszer.

— Igen, akarok. — De mintha egyidejűleg egy másik személy is beszélt volna hozzám:

— Ne tedd!

— Igen, én akarok. — Mikor ezt ki-

hogy annál nagyobbat ugorjanak előre — vesztükbe.

Oh, milyen rettenetes is a vég, ha nincs benne semmi reménység! Elpusztulni — semmiért...

De a feszült étheren kicsiny tábor fokozódó himnusza tör utat:

„Étetemben és halálomban reménységem a Krisztus.“

Vég! E nyomorteljes életnek vége. Letenni porból gyúrt testünket, melyet a szenvedések millió nyila szurkált keresztül. Letenni a múlt élet gondját. Nem hallani többé sírást és nyögést! Nem látni többé lelketlen kufarok hajesárkocsát, szűkek, ifjak furdését emcokotengerben; gyermek-, apa- és testvérgyilkosságot, szekszuális és homoszekszuális szörnyűségeket, meredő ágyúcsövek bamba üregét, halálmagot hirtő légi vetőgépeket, örült és félőrrült szabadságot tömegeket; elhagyott e földet, ahol gondok batyuja lelkünk milliószor sárbarántotta.

Vég, Vég, oh boldogító Vég!

No és ha ehhez hozzáfűzzük a boldogítóbb végét: *Ó a Vég?* Úgy hallottam: *Új paradicsom úde tája vár.* Megszabadult lelkek

tiszta éneke üdvözöl. Fáradalmimat kipihenni keblére hullhatok. Gyűlölt hibáimat, bűneimet hiába keresem. Ellenségeimmel össze

JÉZUS ÉL!

*Hűged sírban nem maradhatott,  
Örök időkre meg nem hallhatott,  
Mert Ő élet. Így én is reá nézek;  
Halál árnyától többé nem félek.  
Jézus él!*

*Századok múltnak, év-év után,  
Minden hálát, Ő marad csupán;  
Az emberszív bármily mostoha.  
Jézus él!*

*Halálából mindaz feltámad,  
Ki Reá vár s Őt hívja barátának;  
Bűnök terhét Jézus leveszi,  
Az Őnéit aklába viszi;  
Jézus él!*

*Áldotti Lelkéi ma is eltűndi,  
Szomjúzókat csapig betölti:  
Zúg az áldás, ömlik az égi ár,  
Móhón issza a magyar határ...  
Jézus él!*

nem akadok. Szeretteim, mind és mindig körülöttem leszek.

Vég, Vég, dicsőséges Vég!

Most még halál ijeszt, szenvedés rettent, pokol és bűn ádáz üldözése nyomogart, sóvárgó gyermekzompárok tartanak vissza, de inkább az tart vissza, hogy még nem hívtak. De ha szólítanak, megyek, utolsó szavaimmal őket is odahívom, utolsó imámban őket is odakérem; mind, akit szeretek, mert mióta Őt megértettem, mindenkit szeretek, mindenkit, aki botdogtalan és akiért Krisztus meghalt.

„Főlelelem szemeimet a legyekre, onnan jó az én segítségem.“ Mikor a Golgotán pihent meg tekintetem, Vérének ereje bűneim halmazát rombolta szét; mikor a jeruzsálemi Sion hegyen pünkösdi áramlatok vígasztaló szellője és tüzes nyelv ülte meg szívemet, most pedig e Menyeyi Sionon nyugszik tekintetem és minden megmentendő hallatára kiáltom:

„Jövel hamar Uram, Jézus!“

Számokra ő a Kezdet és ő a Vég?

mondtam. úgy éreztem, hogy a hangsúly az *akorok* szón van. Ennek bizonyossága villámütésként futott rajtam végig. Felugrottam és ismétltem:

— Még egyszer megkísérlem az imádkozást és ha létezik az üdv és szabaddalához hasonló valami, akkor ezt ma vagy megszerzem, vagy meghalok.

Mihelyt ezt házlartási kötelességeim megengedték (cseléd voltam), lementem a pincébe, imádkozni és meghalni; úgy gondolkozva: hoghya Istennek így irányú fogadást tettem, akkor Ő bizonyára megöl engemet.

Ezzel már nem is nagyon törődtem, hiszen a kétségbeesés határán állottam.

Letérdeltem tehát és mint már oly sokszor, most is a következőkép imádkoztam:

— Oh Uram, könyörülj rajtam, mert nem tudok imádkozni.

— Ez a te régi nótád, — mondja egy hang.

— Oh Uram, ha könyörülst a lekemen, akkor élttem végéig Neked akarok szolgálni.

Megint hallom:

— Erről meg hallgass, ezt már nagyon sokszor mondtad...

— Oh Uram, ha megtériszt s megadod ennek bizonyosságát is, mert én ezt biztosan akarom tudni, akkor élttem végéig Neked szolgállok.

— Igen — szolt az ördög —, ezt már rég kérled és Isten nem teljesítette, így tehát a legjobb, ha véget vetsy e dolognak.

Nagy küzdelem folyt le bensőmben. Sötétség fonla körül lelkeket. Kétségbeesésbenm feltekinttem az Urra, mondván:

— Oh Uram, én azért jöttem ide, hogy meghaljak ma délután, tehát vagy az üdvösségemet találot meg, vagy a halált. Ha a pokolba is küldesz engem, elmegyek, csak tériszt meg a lelkeket.

Ezzel már mindennek végére értem. Már nem tudtam, hogy mit tegyek, vagy mit mondjak. Ekkor kétségbeesésbenm még egyszer feltekinttem és így imádkoztam:

— Oh Uram, ha segítesz rajtam, akkor hiszek Neked. — *Es miközben ezt mondtam, tényleg hittem is az Úrnak*

Erre nagy békesség és öröm áradt végéig lekemen. Nagy teher esett le rólam, ezt egész tisztán éreztem. A világosság és örömmek olyan hulláma csapott felém és a lelkebe, amilyet még soha életemben nem éreztem.

— Oh Uram — szoltam —, úgy gondolom, hogy ez az, amire kértelék. — Felugrottam. Fényességét láttam magam körül: *újjászülettem*. Kezeimre pillantva, egészen újaknak láttam őket; megtapogattam magamat, mondván: Mi az? Hiszen én új ember lettem, teljes, tökéletesen új. Tapsoltam, felszaladtam a pince lépcsőjén; fel és alá jártam a konyhában. Dicsőség az Úrnak! Nagy fény vett körül engem. Az ebedőben nagy túlkör állt. Megnéztem magam benne, nem változott-e meg talán a testszínem is? Egész bensőm lényegében és alapjában annyira és oly csodálatosan megváltozott, hogy azt hittem, miszerint annak külsőmön is meg kell látszania. Újjongva repestem, azt hittem, szétvet az öröm. Az Úr azonban megőrizte lelki egyensúlyomat, hogy ne szeretlenkedjem. Egyedül voltam a la-

## A halál fulánkja.

Az enyészet bűzös párolgása felettünk terpszkedik, hogy orrfacsaró illatával figyelmeztessen naponként a ránk váró elmúlásra. Jártam már hegyek lejtőin elterülő illatos fenyőerdőkben, völgyek páradús levegőjétől és rohanó, csacsogó pataktól hatalmas vadvirágos réten, hús, arnyékos, lombos fák alatt és mohón, mint az éhes gyermek az édesanya emlőit, szívtam magamba az ózondús levegőt. Gyönyörködtem a libegő röptű, színes pillangók pajzán játékában, erdők, mezők lakóinak, a madarak lebilincselő szép énekeiben, de utána nyomban megjelent egy különös érzés, amely gyorsan tovavitte a kedves emlékeket és az elmúlás szomorú érzéseit, a búcsúzás, válás fájdalomai sietve fészket raktak szímben.

Gondolkodásra készlet az utácokon bizonytalanul ténfergő koravén ifjúság. A különféle élvezetek, mint az enyészet szolgál, lassan öök méreggel sorvasztják és bomlasztják előre az emberi testet. A sápadt, ványadt arcokon mélyen

ülő szemekből, a kialvóban levő tűzhányóhegy kráteréhez hasonlóan, csak néha csap fel láng, amely már nem veszélyes és egy megsebzett oroszlán utolsó vonaglásaira emlékeztetnek. Nincs szomorúbb látvány, mint a pusztuló emberiség vergődése.

Miért kell a szabadságra és különböző hivatásokra teremtett emberiségnek mint a láncra vett ebnek, betegnek, ágyhoz kötve lenni?

Miért dobálja milliók tömegét az élet viharzó tengere mélyből magasba, hogy mint szárnyát sebzett madár hulljon veszedelmére a mélybe?

Miért bújnak ijedt emberek sziklák hasadékaiba, a föld repedéseibe a láthatáron feltűnő berregő repülőgépek föl?

Miért hasítják a levegőget vonytáva a tátoitászajú, ásitó ágyúk torkából kilőtt acélszörnyetegek?

Miért állnak zokogva rongyos ruhájú gyermekek és sovány, fáradságtól csaknem összeroskadó hitves, durván, feketére mázolt,

kásban, melyet most saját birodalmának tekintetem. Micsoda egy nap volt ez! Sohasem fogom elfelejteni: lelkem számára az öröm és boldogság napja.

Egy hét telt azóta. Nagyon boldog voltam. Egy reggel, azt sem tudtam, hogy örömben mit tegyek. Elkézdtem énekelni:

*Oh mily boldog, ki az Úr igáját vonja,  
Mert már a földön úgy él, mintha  
Imennyben lakna.*

*Oh mily boldog a szü is, mert  
Gondtól és fájdalomtól ment;  
A mi pajzsunk a szeretet.*

Miközben az Urat így teljes szívből dicsőítettem, az ördög ezt súgta nekem:

— No, hiszen te éppen úgy énekelez, mintha megtértél volna.

— Igen, úgy van. Kértem az Urat, hogy térítsen meg és Ő ezt megselekedte.

— Honnan tudod ezt;  
— Nos, onnan tudom, hogy Ő megterési kérésemet illetően meghallgalt, mert pontosan azt kaptam, amit kér-

tem és — még soha életemben nem éreztem így magam.

— Nagy áldásban volt részed, — szólt az ördög. De honnan tudod, hogy ez a megtérés?

— Mert erre kértem az Urat és úgy hiszem, hogy Ő ezt megadta nekem.

— Csak nem akarsz képmutató lenni?

— Nem, az nem akarok lenni!  
— De neked erről még nincs meg a belső bizonyosságod.

— Belső bizonyosság, belső bizonyosság, — mi az? — Magamban elcsodálkoztam ezen és azon gondolkodtam, nem arról van-e itt szó, amit az öregek a Szentlelk bizonyosságának neveznek? Jól van, addig sem nem énekelek, sem nem imádkozom másvalamiért, míg ezt a bizonyosságot meg nem kapom. Ezen álláspontom mellett szilárdan kitartottam, amiben Isten is segítségemre volt.

— Uram, én tudom, hogy Te megtérítéssel engem, de az ördög azt mondja, hogy belső bizonyosságom még nincs e fölül.

Ez a lelkiállapotom egy hétig tartott.

irgalom szegeivel összetakolt korporsó körül?

Az égfelé törő szökőárnál is magasabba tornyosul előttünk ez a kérdés: miért van ez így?

Valamikor nem így volt! Ismeretlen volt a szomorúság, fájdalom és az elmúlás. Az ember boldog volt, amikor Isten teremtette. Örült a színes, illatos virágnak, gyönyörködve járt az Éden-kert pázsitos ligetében és bátran símogatta a hatalmas oroszlán sörényes fejét. Az Éden-kert pompázó szépsége, a hűvös alkonyatok megjelenő nyenei dicsőség kísérő angyalok éneke, zenéje Ádám és Éva boldogságát jelentette. A mulandóság és enyészet körtünete ismeretlen volt előttük és a földön. Korlátlan szabadság, hatalmi és öröm a Teremtő legfenségesebb alkotását megillette. Az ember Isten képre teremtve megkoronázta mindazt, amit Isten jónak talált.

Igy lenne most is, ha az élet ellensége, a halál, az enyészet fulánkja nem fúródik az első emberpár szívébe és azon keresztül a gyorsan ölő mérge nem csöpög be, hogy elpusztítsa az élet és

Szívbennem az öröm újra meg újra feltört, teremtetül teljesen megszabadultam. A szomorúság ismeretlenné vált előttem, nem tudtam többé az Úr előtt sírni, mint azelőtt. Tulajdonképpen nem is értelem az egész dolog, de azért hűségesen kitarítottam könyörgésem mellett:

— Uram, én tudom, hogy megtértem, de adj nekem e fölül oly határozott és világos belső bizonyosságot, hogy az ördög ezen a vonalon soha többé ne nyugtalaníthasson engem.

Dicsőség az Úrnak! Meghallgalt engem. Habár ezekutá sok szomorúság és sok megpróbáltatásom estem keresztül, a sáttán ökölcápasokkal sujtott le rám, de aznap óta sohasem kétkeltem többé megtérésemben. Isten segítségemre sietett és én szilárd bizonyosságot kaptam e fölül. A Szentlelk — mely megtérésemben bizonyossá tett — volt az, amely kísértéseim és megpróbáltatásaimban megtartott. Oh a vihar tombolásában micsoda horgonyom volt ez nekem! Isten a Mindenható: a Király! Halleluja! Ámen! (Folyt. 150.)

boldogság gyökereit. Azóta nem olyan pompázó és illatos a virág. A dalos madárka trillázó énekében a bánat és panasz mélabús akkordjai vegyülnek. A boldog, gondnélküli ember mosolygó arcának üde, hervas tisztaságát a bánat és szomorúság piszkos pora vastagon beleppte. Vétkeken eljárt szolt boldog élet után következő nyomorúságait, szenvedéseit kell túrnunk. Kacérkodtunk a vesztélyes tüzzel. Körültáncoltuk az ártatlannak és vesztélytelennek ítélt ellenségünket és szíréhangú, hízelgő, csabos szavai rést találtak szívfünkbe és fulánkain keresztül beoltott a halál szérumával.

*Minden bűnnek zsoldja a halál.*

Az első bűn megfogalmazása pillanatában sikerült a kigyónak a halál fulánkját összeülkibe szúrni, hogy véruket megfertözve, mi is bűnben születünk meg tőlük. E pillanattól és az időtől kezdve, hogy lángpallósú kérubok őrizték az élet fájához vezető utat, átkozottá vált a föld és a nyomorúság, szenvedés szennyes hullámai borítottak el mindent. Talpalattnyi hely tisztán nem maradt. A szenny, mocsok lerakódott, hogy csíráztassa és életre hívja a szegecses korbács ütéseinél is fájóbb szenvedéseket. Joggal mondhatjuk, hol bűn tanýázik, ott a halál a háziúr.

A halál mint hatalmas úr rátepte kezét minden teremtményre. Sorvasztó leheletére elfonnyad ember, fű, virág, állat. Nincs kivétel, meg kell halni hatalmasnak, kicsinynek, gazdagnak, szegénynek, szépnek, csúnyának, úrnak, szolgának.

Tudósok, bölcsek, lombikok, gócsörvek erdő sűrűségében fontosodva járnak és figyelik a gázlángok által kisebb-nagyobb edényekben hevített színes vagy színtelen kotyvalékok rotyogását, párolgását, lerakódását. Csipeszkekkel piszkálják a leülepedett salakot és keresik benne az életelikszi réjtő anyagot. A vgyorgó kaszás halál pedig láthatatlanul ott settenkedik, lábatlanokodik a tudósok csoportjában, míg egyik bölcs kezéből sikerül kiúitni a kémlősöveget és a szétömlő folyadék vagy gáz pillanatok alatt vé-

gez a halál birodalmának kapuját feszegetővel.

Világunkat a halál csontvázkarjaiból megszabadítani akarók erőlködését, velem együtt, ezek és ezek mosolygva figyelik. A kíváncsi emberek olyant keresnek, ami már régen közkinccsévé vált az emberiségnek. Szükségtelen és felesleges időpazarlás olyat kutatni, keresni, amit már régen megtaláltak. A halál elleni szérum már évszázadok óta kapható és mindenki megszerezheti. Nem tudósok, alkímisták találták fel és lepték meg vele a világ népét. Nem gondosan lezárt fiolákban vagy páncélszekrények titkos rejtekeiben őrzik e drága kincsét. Nem gondosan lezárt kínálják úton-útfélen az életet örökre konzerváló hatóanyagot és annak részletes leírását.

**AZ IGAZI BOLDOGSÁG.**

*Egy kedves vasárnapon  
Szólt hozzám Jézusom;  
Szóambra homály borult,  
De szívembe,  
Örömmre,  
Jézus bevonult.*

*Embertömegem által  
Menne nézem, százával  
Tolognak öröm után;  
Én vídáman,  
Biztonságban,  
Megyek Uram útján.*

*Mily boldog, kit Ő szerel,  
Szerelmével vezet,  
Vezére tesz s megáldja  
Szentlélekkel s  
Egi tüzzel;  
Szavait beváltja.*

*Most boldogok az örök,  
Napok. Böven szórják  
Az égi áradatot,  
Ha Jézussal,  
Megdúltommal,  
Híven vele vagyok.*

*Golgóttan gyógyul szívem,  
Ha megrendül hitem  
Nyomasztó terhek alatt;  
Nem félek én!  
Jézus engyém!  
S ő győzelmet arat!*

VLCSKÓ IRMA — S.

A biblia az a könyv, amely teljes és pontos tájékoztatásul szolgál a megszerezhető örök élet felől és félremagyarázhatatlanul megmondja, hogy Jézus az, aki örök élettel ajándékozta meg az örökké élni akarót.

„Én vagyok... az élet” — aytlan monda Jézus. Bámész, irigységtől sápadozó népbolondítók fogcsikorgatva vettek tudomást Jézus szavait igazoló csodáról. Jairus leánya, naini özvegy fia és Lázár feltámasztása-port vert fel az Isten Fiában hitetlenkedő zsidóság körében. Az életet magában hordó Jézus Krisztus felkínálja magát övének. Az örök életet adó vízzel akarja megítálni nemcsak a samáriai asszonyt, hanem azokat is, akik azt hiszik, hogy nekik nincs szükségük az örök életre, mert a bűn által beivódott enyészet, elmúlás törvényét nem áll módjában senkinek megváltoztatni, mert így van az rendjén.

Jézus amit tanított, azt cselekedte is. Miért ért volna az emberek figyelmének felhívása, ha az örök élet megszerzésére neki módjában nem állott volna elvinni a vágakozókat az élet forrásához. De mielőtt ihattak a szomjazók az élet vízből, egy csodálatos lelki átlakuláson kellett keresztül menni a vízre szomjazóknak. Jézus a bűnt, amely mint zsarnok úr tartotta hatalmában a szerencsétlen embert, megutálta. A bűn elkövetése iránt kifejlődött lelki undor és őszinte bánat azután magával hozta az élet vízére szomjazó vágakozást, amely azután a bűn baktériumait teljesen megölte és kipusztította a bűnös emberből.

Sokan jöttek Jézushoz megszabadulni a bűneiktől, ezek keresték fel, hogy gyógyulást és vigaszt találjanak nála. Számottevő tömeg sorakozott Jézus mögött, akik bátran adták tovább a kapott tanítást: „Aki hisz én bennem, ha meghal is él”; és „aki csak él és hisz bennem, soha meg nem hal”. E szavak hatásának ideges vibrálását nem tudták eltitkolni a hatalmukat féltő papok. Nem csoda, ha az életet osztogató és csodatevő Jézus életre törnek buta eszükkel. Az életet maguk

alá akarták gyúrni, hogy aralmuk napja valamiképp alkonyba ne hajoljon. Kiadták a jelszót: megölni Jézust!

Forró lázban husvétot ünneplő Jeruzsálem népének mód adatolt az örök élet osztogatóját kezeik közé kaparintani. Hatalmukra féltékenykedő, mámorban tobzó-dó méltóságok véres kegyetlenséggel hajták végre szándékukat és látva a keresztre feszített Jézust, azt hiszik, hogy végérvényesen elették láb alól őt. Abban a meggyőződésben ríngatták magukat, hogy egyedül a halál lehetett csak az, mely elnémította örökre a bűnöket megbocsátó és örök életet osztogató Jézus ajkát. Tévedés! Ekkor bizonyosodott be, hogy Neki hatalom adatott a halál megtiprására.

Még szanaszét hevernek egy vilkosság félelmet gerjesztő eszközei. A véres kereszt még áll a Golgotán. A földindulástól megrepedt sziklahasadékok közé zuhant holttesteken fenevadak marakodnak. A halálból feltámadott szentek Jeruzsálem utcáin barangolnak és hozzátartozóikat keresik és sokaknak megjelennek. Talán a vértől véres dárdáját még csak most tisztítja a római szoldos katona. A megfeszítettnek ruháit illetéktelenül bitoló lehet, hogy abban a percben próbálgatja, amikor ijedt, fulkosó emberek, katonák, asszonyok, gyermekek hírül viszik házról-házra: „feltámadt a Názáreti!”

**Halál, hol a te fulánkod? Porok! hol a te diadalmad?**

Jézus é! A kigyó feje megtiporva. Nincs hatalma a halálnak már. Megtáposva szent sarkakkal a legnagyobb ellenség. Aki életet tudott adni másoknak és a halálból életre hívta a holtakat, maga is győztesen feltámadt a sírből. A fulánk, mely eddig ölte testünket, lelkiünket, ártalmatlan, nem csörgedezik benne még.

Nem szükséges a laboratóriumok titkos homályába menekülni tudósnak, hogy kutassák az élet szférumát, mert itt van, ömöl még most is. Jézus kiömlött vére a bűn szoldját: a halál, ártalmatlanná tette. E vér csodás hatása abban rejlik, hogy a halál előfutárját: a bűnt elmosta, mint

a rohanó vizár az útjába akadt szennyet, dögöt hátrára veszi, hogy eltemesse messze idegenben. Bűneink undoksága eltemetve vére által, örök életet biztosít számunkra. A test, mely porból épült, porrá lesz, de a lélek él örökké. A halál, melytől annyira félnek, azok számára, kik Jézus által bűneiktől megszabadultak, nem veszélyes. Azok részére csak átmenet az örök életre. És így mindenki megértheti, hogy miért vágyott Pál apostol a testből kiköltözni és az Úrhoz menni lakni. A halál a hívő számára csak nyereség.

Az ételiksír Jézusban van és akit ő önmagába beolt, soha meg nem rút hal. Hiába ijesztget a halál rém arcával, nincs hatalma azokon, akik életet nyertek Krisztusban. Szánandók azok tömege, akik mindenüket ez életbe poecskolva tékozzolják az örök életet. Husvét hajnalra biborsugarai beragyogták az egész földet. A pokol kapui ledöntve és rajta keresztül győztesen bevonult a legnagyobb Hős: Jézus.

A keresztény világ husvétii ünneplése már megszokott jelenség. A tavasz mosolygó napsugárrel ragyogja be az ünneplők arát. Templomokba be és kiözönlnek a

nép. Külső pompa kíséretével állik meg a nagy ünnepet. A feltámadás fontos jelentősége azonban sokat közömbösen hagy. Fák, bokrok fakadó rügyei mint az élet vérkeringés jelei megtetszenek, de az emberek szíve zárva, a feltámadás ereje behatolni nem tud. Tavaszi szellő szárnyán szálló harangzúgás hiába zsong a fülekbe, a feltámadás fenségs gondolata közömbösen hagyja őket. Ezeket látva, megértem, miért van sok beteg, hányatott életű boldogtalan ember, zokogó özvegy, árva és halált üvöltő ágyúgolyó: a bűnek meghalni és feltámadni Jézusban az örök életre, nem akarnak.

Áldott husvét, de te mégis sok kesergő szívbe bevitted a remény-ség és az élet örömet. A megnyílt sír fészke volt a magasba felröppenő boldogságnak. Nincs mit félni a halál hideg lehetőségétől, mert nincs hatalma azokon, akik számára élet Krisztus. Jöjj te dicső feltámadás boldog reggelre, hogy a megszámlálhatatlan nagy sereg, akikért nem hiába állott a Golgotán a kereszt és nyílt meg a lepecsételt sír, palmaággal kezükben leborulva imádják az örök-élet hozóját, Jézust, a Bárányt.

*Tomii.*

## Az ifjúság célja.

Futás, küzdelem, győzelem.

Isten Szentlelke arra indított, hogy megkérdezzek egy fiatal embert, aki nagyon szerette a sportot és akit a sportélet mindenekelőtt érdekelt, hogy olvasta-e már a Szentírásban a sporteredményeket? Bámulva, kérdőleg tekintett rám az illető, hogy vajon hol van erről szó a Bibliában? Ekkor I. Kor. 9, 24—27. terjedő ígére hivatam fel figyelmet, amelyekben pályafutásról és ökolívásról van szó, amiből az ifjú megértette, hogy itt a keresztény életi pályafutásról és lelkiünk ellenségével való küzdelemről van szó.

Júniusban a sajtó közölte, hogy ökolívásban a német Max Schmeling a

világhajnokságot *leggyőztesebben* nyerte meg az amerikai Jack Sharkeyvel szemben. Előnyben az amerikai volt ugyan, de olyan *szabálytelen* hatalmas ütést mért a német testére, hogy az ájultan esett össze és a világhajnokságban győztesnek kiáltott ki. Keresztény pályafutásomra ebből a következő tanulságot vontam le. „A világ gyermekei okosabbak, mint a világság gyermekei.” Ók, mulandó dicsőségért küzdenek egészen a halálig. Isten dicsőségéért küzdök-e én? Továbbá a hitért való győzelem tekintetében Isten még a következőket helyezte szívre: Ha te a bűnért való küzdelemben és a test ellen való tusakodásban, az Én-nek való ellenállásban ájultan törsz össze, hogy jogodat az isteni életre elnyerd — mint Pál a Róma 7, 24-ben —, akkor Jézus győzedelmeskedhetik életed fölött és Te mint győzedelmes lélek járulhatsz nyomdokán.

*Az Otthon és Központi Pénztár címe: Sebestyén István, Pestszent-cserébet, Álmos-utca 62.*

## Boldog üldözöttek.

(Máté 5, 10.)

A világosság a sötétség ellensége és viszont. Így szüntelen harcban állanak egymással. A nap sugarainak is sokszor kell küzdenie sötét fellegekkel, mert azok akadályok előtte s így melegét és fényét feltartóztatják. De segítségül jön az erős szél, mely elkergeti a hideg, sötét fellegeket. Végül a világosság kerül ki győztesen és felfragyognak gyönyörűsége és győzelmes napnak sugarai és melege s borítja be a földet. A zord hideg tél ellensége és üldözője a szép meleg nyárnak. A zöldelő növényzet megfosztja minden ékességétől. A téli nap nem menti meg, mert messze van a föld attól. De amikor ismét közeledik, a zord hideg vesztü uralmát. A sötét, hosszú éjszakák rövidülnek; győzelmet vesz a meleg a hideg felett s a világosság a sötétség felé. A fák kibontják szépséges lombzatukat, pazar virágaikat; akárcsak a réti és kerti virágok, növények és teleszörjék illattal a földet. Életre kel minden és láthatóan prédikálja a nap melegének és világosságának győzelmét.

Hasonló harcot folytat a lelki világosság a sötétséggel szemben. A hazugság sötét fellegei behorították a földkerekség minden népét, melyek így minden szeretetből és jóságból kihültek. A lelkek világában őszi, hideg éjszaka és dermedtség állott be, minden ékességük porbahullt, mert a test hatalma teljesen erőt vett a lelki emberen, így az utóbbi harci- és életképességét teljesen elvesztí a sötétség és a hideg miatt.

A lelkek nyara és világossága Jézus Krisztus. Szent Evangéliumában való hit által életre kelti a sötétségbe és hideg zordonságba temetkezett avar; hazug ámitásban megfagyott, elhervadt lelkeket. Krisztus szerelmének sugarai az Evangélium által új életet támasztanak fel abban s így a lelki tavasz dicső kibontakozásának színterévé alakul. A fagy olvad: könnyek bugyannak fel a régi jégcsapokból. A szeretet boldog virágzását, bő gyü-

mölcstermés követi: jósejlekedetek.

Így megújulva, a lélek egész más légkört élvez s ebben merészsébe, mindnagjobb támadásokat kiáll; nem pusztul bele, mint a melegágyi növény a váratlan éji fagy következtében.

Sajnos, olyan kevesen gyönyörködnek a lelkek illatozásában. A hívóktól úgy félnek az emberek, mint mérgezett virágoktól, melyeknek illata megöl. Pedig csak a bűnt öli meg. Tiltják még csak azt is, hogy hívők bibliájába, vagy énekeskönyvébe valaki bele nézzen, mintha az valami más volna: valami mérgezett növény és nem merik kezükbe venni, mert félnek, hogy szentségüket elvesztik. De az ördög bibliájába nem félnek belenézni és annak kutyatej-virágait örömmel veszik keblükbe a boldogtalan, megcsalott emberek.

A régi Kigyó megcsalta és fiavá avatta őket. (János 8, 44.)

Mikor az újszülött lelkek virágzásba kezdenek, többször visszatarják rájuk egy-egy hideg, fagyos szél és egy-néhány növényt tönkretesz. De ha a gyökere egészséges marad, újból kizöldül. Így vannak a hívők a próbákkal. Sőt

mindméllyebbre gyökereznek a jó anyaföldre — Krisztusba.

Az üldözött és edzett hívők hasonlók a tengerből kimagasló kősziklára épült világítótoronyhoz is, mely a legnagyobb vihar között is kitűnően végzi feladatát, annál nagyobb erménnyel, minél nagyobb a sötétség. Fényük nem hal ki, mert azt a mennyből kapják. S ha e nemes célt szolgáló eszköz éppen nem a tengerparti sziklára, hanem dohos börtönbe kerül, ott is megfelel komoly hitvátságának. Egy orosz hívőt kommunisták közé zártak abban a reményben, hogy azok Krisztustól eltántorítják. De ellenkezőleg történt. Nemsokára közülük imádkozó hívő testvérei alakultak ki. Erre rablókhoz csukták őt, de azok hasonlóképpen jártak, annyira, hogy képesek lettek volna a Jézusról való vallástétel miatt mártírhalálra is. Krisztus egyháza megáll és a pokol kapui sem vehetnek diadalmat felette. (Máté 16, 18.)

Az ő egyháza nem földi alakulat. Egy embert sem üldözött havatartozása. Ha 6-embered meg nem hal és ísten nem támad helyébe az új Isten drága Lelke által, úgy felírhatod nevedet, ahova csak akarsz, ez mitsem számít javadra.

Nem szeretnél egy olyan 'elki közösséghez tartozni, melyet igazságos törekvéseiert, bizgóságáért, szeretetéért, hitéért üldöznek? Nem szeretnél te is egy megvetett lenni amiatt, hogy Jézusról neveztetel? Gondolom, hogy tartózkodsz ilyesmítől. De akkor mégsem, ha megismerfed Jézust olyanakk lenni, aki tégedet nagyon szeret. Aki életét áldozta fel érteed a keresztfán, csupán azért, hogy te egyszer igazán boldog lehess. Ha te megtalálad a boldogság igazi helyét. akkor nem fáj neked, ha emiatt üldöznek is. Ha valakit nagyon szeretsz, boldog vagy, ha amiatt valamit el kell szenvedned. Így vagyunk mi Jézussal. Nincs semmi dolog, ami miatt Tőle elszakadhatnánk, amennyiben őt ismertük meg legjobbnak, legboldogtítoóbnak ezen a világon. Tehát ha kell, szívesen szenvedünk is Erette. E. W. M.

**Scharf Henrik** testvér, a detroiti német gyülekezet prédikátora, ki három és fél év óta a jugoszláviai németajkú nép között dolgozik, március hó 18-tól 23-ig közöttünk tartózkodott. Megjelenése jó hatással volt a magyar testvérekre, mert az erszébeti, kispesti és budapesti gyülekezetek tagjai és az ott megjelent vendégek nagy figyelemmel hallgatták szép tanításait. Különösen megtérésének kiemelkedő eseményei és szerzett tapasztalatairól mondott szép bizonyosságai felejtethetetlenek maradtak számunkra.

Kár, hogy csak néhány napot tartózkodhatott testvérünk közöttünk, mert több gyülekezet meglátogatása után ő is jobban megismerkedhetett volna a magyar misszióval. Útja körülményei Gyöngre és az ottani környékbeli német testvérek közé vezetett.

Isten áldása kísérje testvérünket további útjában és segítse őt még egyszer közeink mielőtt Amerikába végleg visszatérne. (T.)

## Lesz-e vizontlátás.

János ev. 5, 28—29. Ne csodálkozzatok ezen: mert eljő az óra, amelyben mindazok, akik a koporsóban vannak, meghallják az ő szavát. És kijönnének, akik jól cselekedtek az életfeltámadásra: akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozafeltámadásra. Könnyűtelen biztos lépésekkel jön felénk, sőt itt áll mellettünk és kísér bennünket, mint az árnyék... Jön velünk az élet állomásain keresztül, elrontja örömléteket és megszerzi szomorúságunkat.

Nincs út, amelyen kiérhetnénk előle, nincs pénz vagy drágagyöngy, mivel lekenyerezhetnénk és megállásra bírhatnánk. Ez a kellemetlen útítárs ez a kellemetlen vendég: a halál! Amerre elhalad, az enyészetet szellője száll végig, s gyilkos miazmákkal telik meg a levegő; ahol megsuhintja kaszáját, sírók szája nyílik meg, hogy a learatott emberkévéket befogadja. Ennek a rút kaszásnak vagyunk mi mindnyájan jegyesei. Ennek a sorsnak vagyunk mi kivétel nélkül örökösei. Jób pátriárka barátja, Bildád így kiáltott fel egykor: „Mert mi csak tegnapiak vagyunk — s életünknek napjai, mint árnyék a földön.” — Madách pedig, a költő így ír egyik művében: „Semmiiben sincs olyan nagszerűtlen köllészet s oly rejtelmes mélység, mint a halálban.

Lassan, vagy hirtelen, fájdalommal, vagy fájdalom nélkül, de elvégzi munkáját minden emberen.

Nézünk egy temetést végig. Fekete gyászdrapériákkal beborított szobában, égő gyertya fényében ravatalra tett koporsó körül sír egy asszony, s apró gyermekei. A család feje, az édesapa pihen a koporsóban. Ajjai elnémultak, szeméi lezárultak, nincs dolgos apai kéz és nincs szerető apai szív többé. Szinte halljuk az árva család szivertépi zokogását. Nincs fájdalommalosabb érzés, mint búcsúzni attól, akit szeretünk. Nincs mardosabb keserűség, mint örökre elválni a szülőtől, gyermekektől, férjétől vagy feleségtől. De vajon végleges-e a búcsú, örök-e az elválás? A fájdalom viharzásában, a lélek kétségbeesésében úgy tűnik fel, mintha soha többé nem találkozhatnánk. János ev. 11, 25—26: „Mondá neki Jézus: én vagyok a feltámadás és az élet, aki én bennem hisz, ha meghal is él. És aki csak él és hisz énbennem, soha meg nem hal.” Hiszed-e ezt? De ki ne kívánna még egyszer találkozni azokkal, akiket szeretett, ki ne szeretne együtt-

lenni a síron túl is azokkal, akikkel megosztotta földi örömeit és bánatát? Kinek a lelke lehet nyugodt a koporsó mellett remény nélkül, hogy valaha még viszontláthatjuk egymást? Van-e hathatósabb vigasz ennél a reménynél? Ezt a reménységet támogatja az a tudat, hogy nekünk, akik még hivatva vagyunk tovább élni és tovább robotolni — szintén menni kell, ha út az óra.

De szilárd alapokon nyugszik-e reményünk, hogy a síron túl viszontlátjuk egymást? Ez nagy kérdés. Hogy menni kell egykor, ez biztos s elhöz nem fér kétség. Ezt a bizonyosságot jó lesz megjegyezni mindenkiéne, különösen azoknak, akik a halál gondolatai elől menekülni szeretnének. Ha szépségével, gazdagságával kérkedik valaki, vizsgálja meg önmagát és emlékezzen meg arról, hogy porból lettünk és porrá leszünk. Tekintsen szét maga körül, nézzen vissza a múltra, azokra, akik hasonló fényben úsztak. Hol van-

### Az Úr az én örökségem.

Drága testvéreim és kedves olvasók. Én életemet igen nagy küzdelmes szenvedéssel és bántalmazásokkal töltöttem. Rágalmaztak. Sokat gondolkodtam azon, hogy honnan szedik ezt, de az én Megváltóm látta, hogy tőrök és nem mentem földi bíróhoz. Hét éves koromban árvaságra jutottam, elhagyatva, de nem mindenkitől. Ezt csak most tudom, kedves testvéreim. Én csak bolyongtam a világban és mindig kerestem. Végül egy napon *bétevedtem* egy kedves családdhoz és állaluk ismertem meg a pünkösdi gyülekezetet. 1935. november 5-én este egy családí összejevetre mentem velük, 15-én este pedig az én kis hajlékomba jött néhány igen kedves testvér. Leborultunk a mi Megváltónk lábához és megkaplam a mennyi nagy örökséget, a Szentlélek kitöltését, amit örökre köszönök az én mennyei Megváltómnak. Adott egy új életet, új szívet, kimondhatatlan nagy boldogságot. 53 éves vagyok. Az Úr Jézus nevére kérem mindazokat, akik e sorokat olvassák és még nem fogadták el Megváltónkat, hogy igyekezzenek és ne késlekedjenek, ha boldogok és szabadok akarnak lenni. Én, mondhatom, hogy sajnálok minden idét, amit nem az Úr lábainál töltöttem. Dicsőítsük és magasztaljuk az Úr Jézus Krisztus szent nevét mindörökké. Amen.

Simon Ferenccé, Sashalonu.

nak a ragyogó öltözött hatalmas vezérek, kik gyors és cifra paripákon száguldoztak? Hol vannak a díszruhák, az ékszeres s hol a szolgák sokasága? Nemde hamuvá lettek? Elműlték a világ színtéjéte. A külső élet összeomlik. Csak az ember lelkére vár új élet, új sors a síron túl!

De milyen lesz az a sors, mely a síron túl vár reánk? Milyen helyen, milyen körülmények között fogunk találkozni szeretteinkkel? Gondolunk-e erre a sorsra? Vagy félünk, remegünk ettől a sorstól? Lehet, hogy okunk van rá. Minden gyarló sziv megállíthatja vizsgálását Pál apostol hitében és vizsgálkozásában, aki nem félt a haláltól, sőt várta azt. Kíváncok feloszani és Krisztussal lenni. Ő tudta, hitte, remélte, hogy teste halála után haza fog menni Megváltójához az örök nyugalomba és boldogságba. Tudta, hitte és remélte, hogy lelkéne dicsőséges feltámadásban lesz réze!

Meg van-e ez a hitünk és reménységünk? Mert viszontlátni egymást a dicsőségben és viszontlátni egymást a kárhozatban, nem mindegy! Ha pedig tudjuk azt, hogy Én-ünkre, szellemünkre milyen sors várhat a síron túl, **nem lehet** különböző részünkre, hogy nekünk és szeretteinknek milyen kilátásaink vannak a jövőre nézve. A Biblia és az Úr Jézus tanítása minden kérdésünkre meg fogja adni a feleletet és a szükséges útmutatást.

Siessünk Hozzá addig, míg nem késő, mert minden múlt nap azt a kérdést veti fel előttünk: lesz-e viszontlátás? Ne elégedjünk meg csak erre az egy kérdésre adott válasszal, hanem kutasuk-keressük, főképen pedig forgassuk a Szentírás lapjait, hogy megkaphassuk a választ erre a kérdésre is: hol találkoznak?

János ev. 14, 6: „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem mehet az Atyához, hanem ha én álítam.” Eljünk krisztusi hitéletet, igyekezzünk erre a hitre hozni szeretteinket is, mert megtörténhet, hogy a boldog örökkévalóság helyett a végtelen szenvedésben látjuk viszont egymást, sőt megtörténhet, hogy útaink a sírnál elválnak.

B. K. Béla.

A „Mennyei Hangok“ c. ének-könyv még kapható. Vásonkötésben 1.50, bőrkötésben 3.— P. Postaköltséget külön felszámítjuk.



## Missziójelentés 1935. évről.

Csak néhány sorban akarom tudatni a kedves testvériséget Istennek nagy kegyelme által végzett munkánkról. Bár szóra sem érdemes, amit ember tehet, de Isten kezében csodálatos teljesítményre lehet alkalmas. Urunk kegyelme az elmúlt évben minket is felhasználott itt-ott és lelkek jöttek ezáltal Jézushoz és ő általa Isten szerető karjai közé és most már boldogan magasztalják az örök Jótévőt.

Látogatásunk leginkább a Dunántúl, Észak-Magyarország és Duna—Tisza közére esik és 55 helyen munkálkodtunk, melyek közül 5 hely új misszió-állomás. Több mint 300 alkalommal tartottunk összejövetelt, mely változkoza igehirdetés és bibliára volt. — Három alkalommal voltam „Bemerítő János”, összesen 18 lélek temelkedett el a hullámsírba. Többeket meggyógyított az Úr Jézus imáink mellett és bünéikről megszabadulva, szolgálnak Istennek.

Az elmúlt év viharos volt, sok megpróbáltatásunk volt, de Jézus Urunk, a mi fővezérünk, győzelemre segített minket. Dicsőség Néki! Jó szolgálatot tett az amerikai testvérek adományaként vett motorkerékpár, ámbár ez jelenleg üzemképtelen a sok használatból és nem is újonnan vettük. Szívesen ajánbátok, a szívek ifrányítójában, hogy a jövőhöz szükséges összeget megkapjuk és folytathatjuk vele a munkát. A múlt év eseményei közé tartozik az Úr ügyéért szentevédt 4 napi toloncházi fogság, mely alkalommal Siroki testvérel együtt láthattunk valamit a bün megtestesüléséből azon megromlott emberekben, akik Istenről nem tudnak. Számlamas roncsok száza vannak e helyiségekben bezárva. Isztentelenség, gonoszság urálja lényüket. Ott értem meg, hogy milyen nagyon kegyelme az Isten hozzám; dicsőíttem az ő nagy nevét, hogy engem megmentett. De imádkokom ama szegény lelkekért és mindnyáján is imádkoztatok, akik e sorokat olvasátok. Adjon Isten világosságot szívükbe és mentse meg az Úr öket. Többeknek közülök bizonyosságot tetünk és voltak, akik meghallgatták, de legtöbbször előtt érthetetlen volt ottlétünk is és beszédünk is.

Ez év január 4-ike óta Kiskőrösön időztem Urunk jóvoltából. Minden szép ébredés van, minden este összejövünk.

háznaként is és a külső tanyákon is. A házi összejöveteleken 70-től 100-ig, de néha többen is összejöttek, ha kicsiny volt a hely, kevesebben. Mondhatom, leginkább zsúfolásig vannak a házak, de legtöbbször az imaház is. Legutóbb ötven nyerték el a Szentlélek-keresztiséget. Dicsőség Istennek!

Azonban az a „régí kigyó” sem alszik, felüti a fejét, de Jézus győz. Halleluja! Csak segítetek imádkozni, hogy az Úr segítse meg itt az ő gyülekezetét, amennyiben imaházat is akar építeni, ami nem csekély összegbe kerül. E környéken időzve, Kiskunmajsma, Fekeleerdőn és Halason is felkerestem az Úr kicsinyeit.

Imádkoztatok értünk, hogy az Úr az ő nagy kegyelmében megtartson bennünket és adjon erőt ezen évben is teljesíteni a nagy misszióparancsot. (Máté 28, 19—20.) Testvéreitek az Úr Jézusban:  
*Kalincskák Mihály és neje.*

**Imaházmegnyitás Sashalmon.** Kispesti (Kazinczi-ut.) gyülekezetünk főj szível bocsátotta szárnnyaira a Sashalomról éveken keresztül hűsögesen átzarandokló csapatot, akik mindig hoztak magukkal új látogatókat és gyermeki buzgóságot. Már egy éve múltott, hogy hetenként egyszer összejöttek helyi istentiszteletre, egyszer-kétszer imáorákra, de most már bejelentették az anyagülekezletnek, hogy vasárnap is szeretnének összejönni a nagy érdeklődés miatt. Ennélfogva úgy döntöttek, hogy azt a szobát, melyet eddig felajánlásból használtak, kibérelt tejesen imaház céljára. Már március 15-én e helyiségben jöttek össze, de csak 25-én tartottunk velük egy kis ünnepélyt, mely abból állott, hogy az ifjúságból néhányan átmentünk, háromszólamra énekelünk és közben az ígét hirdettük. A váratlanul Hajduhadháztól megérkezett Horváth Géza tv. II. Mózes 31, 21. Tírst Gyula tv. II. Tim. 2, 19; Siroki tv. Máté 5, 14; végül Fábán József tv. János ev. 4, 22—23. alapján hirdették az élő Jézus Evangéliumát. Persze a szavolatok sem maradtak el; így a szépen megtelt szobában máris kellemes órákat tölthettek el a Jézust szeretők. Áldja meg testvéreinket és a gyül. vezetőjét, Andruskó János testvért, valamint az érdeklődő és ébredő lelkeket az Úr.

Az új imaház Sashalom, Pósa Lajos utca 39. sz. alatt van. *Egy kispesti*

## Bizonyásgátételek

Szeretett kedves testvéreim az Úrbun, üdvözöllek benneteket a gyülekezetünk nevében. Isten szeretetét és az ő szent békéjét kívánjuk reátok. Kérünk benneteket az Úr Jézus nevében, hogy segítetek imádkozni, hogy a mi mennyi Edesatyánk ebben a kis Téglás községben készítsen el bennünket jócselekedetre igyekezővé és felkérlek titeket, hogy gyegyetek fel minket a szentek iránt való jótéteménybe a 2. korinthusi levél 8. rész 4. verse szerint. Örömmel tudatom továbbá, hogy mióta Tomi testvér nálunk volt, vannak vágyakozó lelkek, kik az Urat közelebből kívánóznak megismerni. Mindezen kedves lelkekért segítetek imádkozni, hogy az Úr Jézus adjon a szívekbe nagyobb vágyat és bátorságot. Azután szeretettel kérlek, hogy e környékre küldjete munkásokat. Felkérem továbbá az összes olvasókat, hogy segítetek nekem imádkozni, hogy a mi mennyi Edesatyánk könyörülnön meg rajtam is és váltsa be ígérését Józ 4, 28—29. szerint. Ne felejtsetek el mindaddig, míg azt nem halljátok, hogy az én örömem betelt.

*Czegény Sándor, Téglás, Hajdú vm.*

\*

### Meggyógyulásom.

Testvéreim, én mielőtt megismertem az én Megváltómat, igen súlyos gyomor-bajban szenvedtem. Nem kevesebb, mint 13 esztendőig kínzott és megkeserítette az életemet. Mint ilyen szenvedő, egyszer egy házi istentiszteleten is részt vettem és tudjátok-e, hogy kik voltak ott? A pünkösdiel! Sok bizonyásgot hallottam tőlük az Úr kegyelméről és legyen hála az ő szent nevének örökké, mert akkor engem is kegyelmébe fogadott és megszabadított a kételkedéstől és elhittem, hogy ő ma is az, aki régen volt és így igyekeztem minden gyülekezeti órán résztvenni. Egyszer a botegekért volt külön imádkozás és közöttük én is örömmel hajtottam meg terdemeit, mely örömem még nagyobb lett, amikor fölkelvén térdemről, éreztem, hogy Jézus nekem nemesak Megváltóm lett, hanem orvosom is, mivel éreztem, hogy az én sokat gyöttrő betegségemből meggyógyított, amely pillanatról örök emlék lesz a szívemben és Néki akarok élni örökké. Azonban kérlek drága testvéreim, kik e sorokat olvasátok, legyetek segítségemre imáitok-

kal, hogy az Ő Jézus töltte be az én szívemet az Ő drága Lelkével, hogy az én örömem teljes legyen és hűségesebb bizonyáglelvő gyermeke legyek és dicsérjem Őt mindörökké. Ámen.

*Gembár András, Kiskörös.*

\*

#### Az Ő Jézus gyógyító ereje.

Erről tesz bizonyosságot az alábbi eset, mert semmiképpen nem mulaszthatom el, hogy bizonyosságot ne tegyek a mi kedves Megváltónkról és az Ő hatalmas és csodálatos gyógyító erejéről.

És elmúlt tél közepén mihozzánk is ellátogatott az északvidéki járványos betegség és az egész családot lefogta. Majdnem egyidőben mindannyian fekéüdtünk, a család kilenc tagja és én, az apa. E magas lázzal kezdődő betegség erős köhögéssel jár és ez gyötört bennünket mind súlyosabban, de különösen engem, mint öregebbt annyira meglátnadott, hogy sem enni sem aludni nem tudtam teljes öt és fél napig. Szorongatásomban folyton az Őrhoz kiáltottam segítségért; előbb a családot, mert ők előbb estek a betegségbe, de 3—4 nap múlva már jobban lettek, de én mindrosszabbul éreztem magamat, annyira, hogy teljesen érték-telennek láttam az életemet, így szólván: Uram, kérlek, vígy haza engemet e nyomorúság földéről, hiszen amúgy is nagy keserűség van a szívemben afelől, hogy a feleségem és egyik kis leányom egyszerre elköltözött! Ilyen nagy bánatossággal végre a hatodik napra elaludtam. Virradóra teljesen kiűzadva felébredtem, mintegy újjászületve és leszállva az ágyról, felöltözököttem. Az Ő Jézus, az egyedüli Orvos meggyógyított! Hála és dicsőség térjen szent nevére! Testvérek, imádkozzatok értünk, hogy a hitben növekedjünk.

*Szász Gábor,  
Norbury Sask, Canada.*

\*

#### Bizonyágtétel.

Áldom és magasztalom az én Megváltómat, az igaz Jézus Krisztust. Aki él és uralkodik most is és végszi az Ő dicsőséges munkáját. Mert íme, réam tekintett az én nyomorúságomnak idején. Mi-

dőn hosszú 13 éven keresztül oly betegségben szenvedtem, hogy ezen földi orvos nem segíthetett. Ekkor hallottam, hogy van Istenem oly népe, kik teljes hittel kéri Istenet a mi Urunk Jézus Krisztusban, Akinek sebeiben van a gyógyulás.

En is elmentem az én férjammal megnézni ezt a népet, hogy kik ezek. No, de meg is jártuk ezzel az egy látogatással, mert Isten szeretete úgy megfogott bennünket, hogy ettől az órától kezdve Jézus foglyai lettünk; habár gyengék is voltunk, de Isten, a mi mennyei Atyánk, minden napon erősített és tanított, úgy hogy 1931. augusztus 15-én a férjem megkeresztelkedett.

Utána egy hónapra én is megkeresztelkedtem. Ekkor megígértük az Őrnak, hogy most már Néki fogunk élni és szolgálni. Ezután küldte a mi Megváltónk az Ő megígért Szentlelkét, amelyet mind a ketten el is nyertünk. — Dicsőség legyen érte a mi Urunk Jézus Krisztusnak, azóta örvendzünk és boldogok vagyunk. A betegségem elvette és azóta sok-sok megpróbáltatásban adott nekünk lelki erőt. És imáinkat meghallgatta, mert gyermekeink is, midőn betegségben voltak, a mi Főorvosunkhoz mentünk térdeinken és kértük segítségét, Ő pedig küldött nekünk orvosságot a mennyből; ez pedig biztos gyógyszer, amit Ő ad az övéink, akik hisznek Benne. Halleluja!

Most pedig van nálunk egy 8 éves fiú, akit mi gondozunk, ennek a fiúnak az egész teste tele volt kiütésekkel és sebekkel, úgy-hogy mivel a fiú nem a miénk és iskolába jár, gondolkodtunk, hogy mit tegyünk? Hogy az Őré legyen a dicsőség, imádkoztunk érte. Választ nem kaptunk. Azután kértük a gyülekezetet, hogy segítsenek imádkozni érte, de válasz ísmét nem volt. Így hitem nagyon próbára lett téve. Kiszéjtetem neki kenőcsöt és már éppen be akartam kenni, akkor szólt hozzám az Őr, hogy: „Ne tedd ezt, csak higgy!” Ekkor térdenre mentem a fiúval együtt és kértük a mi Megváltónkat, hogy most már Ő végezze el dicsőséges munkáját.

És még azon az este ísmét kértük a gyülekezetet, hogy segítsenek imádkozni a fiúért, hogy az Őr vegye el az ő testi betegségét. Dicsőség legyen Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztusnak, a választ megkaptuk. Mert már következő reggel megnéztük a fiú testét és a kiütések, meg a sehek is már mind elfonyadtak és elszáradtak, amelyért Istené, a mi mennyei Atyánké legyen a dicsőség mindörökké. Ámen.

*Mihály Istvánné, Tápótság.*

## Tarts lépést!

„Hit által vitétt fel Enoch, hogy ne lásson halált és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt. Mert felvitése előtt bizonyosságot nyert afelől, hogy kedves volt Istennek.” (Zsid. 11, 4.)

„Es mivel Enoch Istenrel járt; eltűnt, mert Isten magához vette.” (1. Mózes 5, 22.)

„Enoch Istenrel járt”, ezt olvassuk ezen versekben. Nem lehetne ez így is olvasni: Enoch lépést tartott Istenrel? Nem sietett Isten elé, de el sem maradt mögötte. Istenrel járt, nemcsak nap-sugaras időkben, de vele járt a próbak sötét óráiban is. Nemcsak akkor járt az Őrral, mikor mindenki követte Őt, hanem akkor is, amikor egyedül állott az Őr oldalán. Júda leveléből ezt megíthatjuk. (14—15. vk.) Mi jutalma származott ebből Enochnak?

1. Enoch lépést tartott Istenrel s így elragadtatott Istenhez. Ha Istenrel járunk, akkor **önmagunkból** elragadtatunk. Már pedig ha ez megtörtént, akkor az Isten trónusához való elragadtatásra minden pillanatban készek vagyunk. Mert mielőtt Istenhez akarunk felszállni, szükséges, hogy önmagunktól szabaduljunk fel.

2. Enoch lépést tartott az Őrral és így **nem találták meg többé.** — Az Istenrel való járásban mi eltűnünk a láthatárról, mi elveszítjük magunkat Istenben. Az ember, akik bennünket gőgösöknek és büszkének, akaratosnak és szeretetlennek ismernek, nem találhatnak meg bennünket, mert mi már nem látszunk, hanem a Krisztus mi bennünk. Eltűnünk,

mint a csillagok fénye a felkelő naphan.

3. Enoch Istennel járt és ez meghozta néki azt a bizonyosságot, hogy Isten előtt kedves, Isten kedvére élni csak Isten közelségében lehet.

Kicsiny azoknak a száma, kik szakadatlanul lépést tartottak Istennel. Csak *kettőt* találunk azon 600.000 közül, kiket az Úr az egyiptomi fogságból kiszabadított; csak ketten jutottak el az ígéret-föld birtokába. Nevezetesen Káleb és Józsué. Mózes is sokáig lépésben haladt az Úrral, de egyszer jobban sietett, mint az Úr, csak egy lépést futott előre s ezert: büntetés érte. Isten azt mondta néki, hogy beszéljen a sziklához, hogy adjon vizet, de Mózes felindultan megüti a sziklát. Ezért kell Mózesnek Nébo hegynél visszamaradni, míg Izráel ígért földjét birtokába veszi. — Mily sokszor tévesztettük el a vele való járást és lépéstartást! Mily sokszor az Úr elé siettünk s hányszor visszamaradtunk; mentünk vele együtt mindaddig, míg a Kereszt útunkat állta. Hányszor eselekdünk az Ő véleménye s akarata ellen! Csak csodalózkodunk, hogy nem hagyott még cserben bennünket! Ő mindig megvárt, míg mi utolértünk.

E vallomásunk mellé legyünk

MIT JELENT A PÜNKÖSD NÉKEM!

Tudod-e kedves testvérem, Mit jelent a pünkösöd nékem? Nem tudod? Elmondom néked. Jól figyeljél, hogy megértsed.

Tudatlan nép nem nyer üdvöt. Csak, akit az Úr betöltött. Prófétái szózatával, Jézus Krisztus szent szavával.

Üdvöt akarsz? Legyél tiszta! Jézus vére bűnöd mossa. Nincs más mentség, bűnös siess. Még ma megváltva is lehetsz.

Pünkösöd ugyan nem üdvözít, Csak, Aki pünkösödöt készít. Ki keresztel Szentlélekkel, Mennyei tüzes nyelvekkel.

bátrak egy ígérethételre: Lépést akarunk tartani Veled, Urunk!

Ezrek követték Őt, amikor Jeruzsálembe bevonul a világgal teleszórta s hozsannáktól visszhangzó utcákon, de csak *kevesen* tartottak vele lépést, amikor ez az újjongó öröm belefűladt a via dolorosa hangos gúnyolódásába. Ezen a kapun kifelé kevesen tartanak lépést az Úrral, mert a gonosztevők közé számláltatott. (Ézs. 53, 12.) Mégis, akik lépést tartottak megvetett Urukkal, egy érdemleges kitüntetésben részesültek: *az Ő nevük feljegyeztetett* János evang. 19, 25—26-ban. Sőt még hovátartozásuk is meg van nevezve, rokonság szerint, hogy össze ne legyenek tévesztve másokkal. Figyel az Úr az övéire!

Ma kétszeresen fontos a lépéstartás mennyei Urunkkal, nemcsak azért, mert dicső völegényünk jövetelének a neszt halljuk s lépéseinek ütemes hangja a fülünkig, a szívünkig hatott.

Jössz, Uram, hogy elidd a Téidét s mi lépést akarunk tartani Veled! (Forster.)

Ha bántottak és fáj, mi keserű jobban, mert bántottak? Vagy az, hogy még mindig olyan nagyon ápolod énedet?

Meghallottam Jézus szavát, Megismertem Isten Fiát. Jézus mondta: „Megismernek A juhaim és követnek.”

Köveim kezdtem Jézusom, Lelkem boldog is lett nagyon. Jézus mondta: „Ez nem elég, Szükség Szentlélek kereszttség.”

Elkezdtem tusakodni, Szentlélekért imádkozni; És mi történt?! Elmondom ma, Hogy itt mindenki megtudja.

Együtt voltunk a felházban, Jézus Krisztus táborában, Leszállt az Isten ereje, Tusakodó seregünkre.

Halleluja! Minden betelt, Szentlékével elpecsélt.

Otthonunk áthelyezése.

Szövetségünk minden tagjával ezúton tudatjuk azon régi *tervünk* és határozatunk megvalósulását, hogy Szeretet-otthonunkat vidékre és pedig f. évi április hó 15-től Tápiószilyre helyezzük.

Többek között leginkább a kedvezőbb ellátási lehetőség, olcsóbb lakbér és különösen a közösesítő gyülekezeti helyiség kérdése vezette ez ügyet ilyen kivételre. Tekintettel, hogy új helyén az utóbbi feltelet az Otthon helyben élveheti, sőt a lakbér és ellátás is jóval kedvezőbb, remélhetőleg ezzel alkalmat adunk arra, hogy a testvériségből még többeket gondozás alá vegyünk.

Csak hogy ennek gondja nem az Otthon szakácsnőjét, hanem a mi vállainkat terhelje, kedves pünkösdi testvéreink. Bárhol vagytok a világ különböző sötétjain, szegényeink gondja hozzátok kiált, mert az Isten megadta azt a lehetőséget, hogy magyar nyelvűnkön a legtisztábban megcsendüljön füleinkben szegényeink segélykiáltása.

Mutkoriban említettük, hogy egyesek még mindig felvételre várnak, akik a leglehetősebb helyzetben kérik felvételüket.

Szóltam idegen nyelveken, Jézust dicsérve, színtelen.

Ezt jelent pünkösöd nekem. Szentlélek-keresztelt lettem. Így már e föld menny lett nekem. Mivel üdvét folyvást érzem.

Te is siess, térj meg még ma. Szentlékét neked is adja. Csak tusakodj kitarással, Élő hittel, buzgósággal.

Nem jól küzdesz? Mitem nyerhetsz. Így a mennybe be nem mehetsz. Félre azért a restséggel! Fel imára hívó szívvvel!!

Tápiószentmárton.

Vida Bálint.

Most már azok is helyben vannak az Otthonban és várják az átköltözés pillanatát.

Az Otthon gondnoka továbbra is Andruskó János testvér lesz, de amennyiben ő nem lakik helyben (Tápiószőlőben), úgy a természetbeni adományokat kérjük *Deák József címén, Tápiószőlő, Pest m.* címre irányítani, míg a pénzbeli adományokat továbbra is *Sebestyén István testvér címére (Pestszenterzsébet, Álmos-u. 62.)* küldeni.

Amerikai és canadai testvéreinket ezúton szeretettel kérjük, hogy csomagokat lehetőleg ne küldjenek, mert a kijárási többe kerül, mint a csomag értéke. Tehát többet ér, ha értékesítik a küldendő tárgyakat és a pénzt adják postára.

Tekintettel, hogy a költözés sok kiadással jár, gyors segítyeket köszönettel vár

*a gondnokság.*

## KÜZDELEM.

Küzdök a viharral,  
Árral, gáttal, bajjal;  
Amely ellenem tért  
Vészesen, robajjal.  
Nem már elcsorjaja  
Krisztusnak szánt életem!  
Küzdök gyermekeidnek  
Küldj erőt, Istenem!  
Míg e földi létben  
Kell tovább küzdenem,  
Bátorító Lelked  
Vígaszát add nekem!

*Fucskó Julia* (Belgium) soraiból.

## Szerkesztői üzenetek

*Urunk adja, hogy husvétkor örvendjen nyádjának apraja, nagyja.*

**F. J. Belgium.** Gondolj többször a régi magyar vidékre és az itteni ifjúságra. — **V. B.** Köszönjük a buzgó verset. — **Versírók.** Több gondot fordítsatok a versekre és olvassatok sok jó verseket, hogy így fejlődjétek benne. — **Amerikai és magyar előfizetőink** nagyobb és pontosabb előfizetési készségeit kérjük, az Ur ügye és lapunk felvirágozása érdekében. — **Nem vállalunk felelősséget** azokért a bolygó, felelőtlen egyénekért, akik a különböző

gyülekezetekeket járva, rombolásokat idéznek elő. Kérjük igazolványait! Megbizottainkért jóállunk, másokért nem, akárminek nevezzék is magukat vagy legyenek békénve a legmegtevesztőbb külső mázzal. — **Olvasd el** az „Ölfönnünk áthelyezése” c. közlemény! — **Bernhardt** és Farkas testvérek megérkeztek Danzigból. Hazasalta őket a régi jó, magyar „anyaföld”. Legyenek velünk boldogok.

*Minden levél Tomi József és Siroki István testvéreket illet. Budapest, VII., Aréna-ut 68.*

## Előfizetések.

(január hóban):

**Akron:** Chas Szabó 3.40; **Alsóbogát:** Simon Ferenc 5.—; **Bakonytamás:** Vági Gyula 1.50; **Barnakpuszta:** Németh János 3.40; **Békes:** Olesvári Gábor 3.—, Csató M. 1.50, Sette Istvánné, Ilyés Ferencné, Tyukódi Imréné, Fehér Józsefné 1.—, **Békescsaba:** Bielik Mihály 3.—, Fáskeri J.-né 2.70, Varga Györgyné 2.10, Streit J. 2.—, Pribojzsi J. 1.20, Gyuricsék P. 1.—, Kudlák J.-né —.60; **Böhönye:** Tóth Imre, Mezei József 1.—, **Budapest:** Pilinyi E. 3.—, Krováthyiné, Laczkó R. 1.50—1.50, Citros M. 1.—; **Celdömölk:** Fekete Sándor 3.40; **Clemenc:** Anna Odor 3.40; **Cleveland:** Zborai Julianna 6.80; **Csehszlovákia:** Elek Andrásné, Orosz Sándorné 3.40—3.40; **Detroit:** Nagy Anna, Garncózi Sándor, Cippon Sándor 3.40—3.40; **Dióshád:** Rudolf István 3.40; **Eaton:** Juhász István 3.40; **Ecorse:** Tóth Ágnes 3.40; **Gerjen:** B. Balog Mihályné, Lacza I.-né, Fercsák J.-né 3.—, Balog I.-né 1.50; **Hajduhadház:** Várai Mihályné, Berecki Gábor 2—2.—, Tatár A.-né, Hadházi József, Csoma Pál 1—1.—; **Hajdusámson:** Petrohai G. 1.—; **Inárcs:** Fazekas J.-né 3.—; **Jánoshalma:** Farakas Máttyás 3.—; **Kecskemét:** Sz. Varga Anna 1.50; **Kisbér:** Pék István 3.—; **Kiskőrös:** Városi P., Gombár A., Lovász I., Serfőző J., Opauszki S., Városi I., Pecznik J., Labát I., Targyik I., Turán I., Török P., Polaverceki J., Kuti J., Kurucz Gy., Pecznikné 1.50—1.50, Dedinszki és Hulvey leik. 3—3.—, Gyuriczáné, Szőgyi J. 3—3.—, Pszota I. 2.50, Paulikné 1.70; **Kispest:** Bán Irma 3.—, Rácz Imre, Várkonyi Imréné 1.50—1.50, Schall Andrásné, Baukó Gyula, Kriger Istvánné, Bóza

József 1—1.—, Faragó Sándorné —.50, **Kiskunhalas:** Bodicsi Imréné 3.—; **Kiskunmajsa:** Garas Istvánné 3.—; **Kunszentmiklós:** Halasi Lajos, Bóna Gábor, Tóth István 3—3.—; **Leask** (Sask): Paul Valuch, A. E. Barys, Louis Mezzo, J. F. Barys 10.20—10.20; **Macoun** (Sask): John Nedeliczky 3.40; **Mária-kéménd:** Bösz Ádám 3.50; **Nagykálló:** Bazsella M. 1.50; **Nagyszakácsi** Illies István 4.10; **Nagyszokoty:** Szemesi Lajos 3.10; **Nyírlugos:** Ladosinszki Mihályné 3.40; **Okány:** Szilágyi Lajos 3.—; **Ócsöd:** Nagy Ferenc 2.—; **Pél:** Kerekes János 3.—; **Pestszenterzsébet:** Pór Lajos, Horváth Józsefné, Kertő Imre (fivére részére), Sebestyén István, Bodicsi Sári, Dinnyés János 3—3.—, Roskó Ferencné 4.50, Radics Péter 1.50, Müller Katalin 1.—; **Princ Albert** (Sask): A. Bocskay 3.40; **Pusztotás-kony:** Bazsella Lajos 1.50; **Sarkad:** Ungor Mihály (6 db) 3.—; **South Bend** (Ind.): M. Rinnenbach 6.80; **South Jorina:** Simon Lajos 3.40; **Szada:** Szikora Pál 9.—; **Szigetvár:** Jovánovics A. 3.—; **Szöllősgyőrök:** Körömdíj Lajosné 3.—; **Szőkepuszta:** Bebes István 3.—; **Táp:** Németh Sándor 3.—; **Tápiószentmárton:** Kubis Ferenc 1.50, Rakita J. 1.—, Vida Bálint —.50; **Tard:** Szendrei István, Hegedűs Istvánné 3—3.—, Olasz Józsefné 4.—, Nagy Andrásné 1.50; **Törökszentmiklós:** Kovács Imre 3.—; **Várpalota:** Nagy Imre 1.50; **Vése:** Kincses Sándor 4.— pengő.

(Decemberi nyugtázásból kimaradt Nagy István Géc 1.60 pengő.)

**Harmóniumok** eladók már 155.— pengőtől, részletre is. Cím: Kovács József, Budapest, IV., Molnár-utca 16. sz.

**ELŐFIZETÉSI ÁRAK** a következők: Egyesült Államokba és Kanadába 1 dollár, Romániába 110 lei, Jugoszláviába 48 dinár, Csehszlovákiába 26 ék., Magyarországon 3 P.

Előfizetések, adományok a 21.106-os csekkzámlára, vagy Sebestyén István testvér címén, Pestszenterzsébet, Álmos-utca 62. küldendők.

Felelős szerkesztő és kiadó:  
**Siroki István.**  
Kiadja: az Isten Gyülekezeti Szövetsége Magyarországon.  
Kispest, Róza-utca 62.

15238 Bethánia-nyomda,  
Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.  
Felelős: Horváth János.